

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Moravskoslezský kraj**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, zastoupený Mgr. Martinem Látalem, advokátem se sídlem Jana Babáka 2733/11, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 4/2019 – 92,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 4/2019 – 92, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Předseda žalovaného svým rozhodnutím ze dne 15. 11. 2018, č. j. ÚOHS-R0149/2018/VZ-33421/2018/321/OMa (dále jen „*rozhodnutí předsedy*“), zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „*Úřad*“) ze dne 13. 8. 2018, č. j. ÚOHS-S0158/2018/VZ-23574/2018/523/JŠi (dále též „*rozhodnutí Úřadu*“).

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím Úřad zrušil zadávací řízení žalobce jako zadavatele na veřejnou zakázku – dodávku informačního systému „*Jednotný personální a mzdový systém pro Moravskoslezský kraj*“ dle § 263 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „*zákon o zadávání veřejných zakázek*“), a zakázal zadavateli uzavřít smlouvu na danou zakázku až do pravomocného skončení správního řízení dle § 263 odst. 8 téhož zákona. Dospěl k názoru, že žalobce porušil zákonný zákaz

diskriminace podle § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že vymezil předmět plnění v zadávacích podmínkách příliš široce. Požadoval společně s dodáním personálního a mzdového software i dodání hardware včetně systému, což někteří z potenciálních dodavatelů nebyli schopni splnit a mohlo tak dojít k omezení hospodářské soutěže.

[3] Proti rozhodnutí předsedy brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 4/2019 – 92, rozhodnutí předsedy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Zrušovacím důvodem bylo, že dle krajského soudu předseda žalovaného zatížil rozkladové řízení vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Odmítl totiž provést žalobcem navržené důkazy – znalecký posudek Ing. Miroslava Saferny a stanovisko České společnosti pro systémovou integraci (dále jen „*znalecký posudek a odborné stanovisko*“). Předseda žalovaného tak učinil s odkazem na zákonná ustanovení o koncentraci řízení – § 82 odst. 4 správního řádu, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona a § 251 odst. 5 věty první zákona o zadávání veřejných zakázek. Podle krajského soudu však tato ustanovení na řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v této věci nedopadají z níže uvedených důvodů.

[5] K § 82 odst. 4 správního řádu krajský soud uvedl, že judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „*NSS*“) jeho využití značně zúžila, neboť připouští jeho uplatnění prakticky jen v řízeních vedených na žádost. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS. Omezení pravidla o koncentraci odvolacího řízení v řízeních vedených *ex offio* se opírá o § 50 odst. 3 větu druhou správního řádu, podle nějž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[6] Krajský soud dále zvažoval, zda se § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu má aplikovat i v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeném na návrh. Dospěl ke kladné odpovědi. Odkázal na § 249 zákona o zadávání veřejných zakázek, podle něhož se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje buď na písemný návrh stěžovatele, nebo z moci úřední. Možnost zahájení řízení na návrh je specifickou výjimkou z pravidla, že o zahájení řízení z moci úřední rozhoduje zásadně podle své úvahy správní orgán (§ 46 správního řádu). Podle krajského soudu však i přezkoumání úkonů zadavatele na návrh zůstává materiálně řízením z moci úřední. Jde o řízení vedené proti osobě odlišné od navrhovatele, v němž jí mohou být uloženy citelné povinnosti (zejména zákaz uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem, jako se to stalo i v projednávané věci). Proto se zde též uplatní pravidlo dle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu. Jestliže zadavatel, byť teprve v rozkladovém řízení, nabídl žalovanému důkaz, který jeho dosavadní zjištění podstatně mění, musí žalovaný takový důkaz provést a zhodnotit.

[7] Co se týče § 251 odst. 5 věty první zákona o zadávání veřejných zakázek, krajský soud nejprve vyjádřil pochybnost, zda se toto ustanovení vůbec na zadavatele vztahuje, neboť ten má v následujícím § 252 téhož zákona stanovenou odlišnou (kratší) lhůtu, v níž je povinen se k zaslanému návrhu vyjádřit, nicméně o tom, že by se k jeho později zaslaným

pokračování

důkazním návrhům nepřihlíželo, se zde již nehovoří. Za podstatné však krajský soud označil to, že ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek omezuje koncentraci řízení výjimkou pro návrhy důkazů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí. Tuto podmínku žalobcem předložené důkazy splňují, neboť žalobce jimi – přinejmenším zčásti – zpochybnuje průzkum trhu, který v řízení provedl žalovaný a který byl stěžejním důkazem o nepřímé diskriminaci některých možných dodavatelů poptávaného plnění. Zejména znalecký posudek obsahuje pasáže, které analyzují situaci na trhu, přičemž znalec se kriticky vyjadřuje k volbě subjektů, jež žalovaný do průzkumu trhu zařadil.

[8] Krajský soud poté též odůvodnil, proč má za to, že výše uvedená vada řízení měla vliv na zákonnost rozhodnutí předsedy. Žalobce předložil znalecký posudek a odborné stanovisko proto, aby prokázal nový trend, že objednatelé plnění v oblasti informačních technologií požadují dodání provázaného hardware a software řešení, zejména má-li zakázka spočívat v zavedení nového software pro velkou organizaci. Podle krajského soudu žalovaný tuto tezi odmítl bez přesvědčivé argumentace, neboť bod 74 rozhodnutí předsedy i bod 118 rozhodnutí Úřadu jen odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2010, č. j. 62 Af 57/2010 – 535, který se přitom danou otázkou věcně nezabýval.

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel má za to, že neprovedení znaleckého posudku a odborného stanoviska nepředstavuje vadu rozkladového řízení. Ustanovení § 251 odst. 4 a 5 zákona o zadávání veřejných zakázek vyjadřuje záměr zákonodárce koncentrovat zjišťování skutkového stavu v řízení před žalovaným jako správním orgánem prvního stupně. Na rozkladové řízení se též musí užít § 82 odst. 4 správního řádu. Krajský soud pochybil, pokud dospěl k opačnému závěru. Řízení zahájené na návrh dle § 250 zákona o zadávání veřejných zakázek není řízením z moci úřední. Stěžovatel připouští, že nejde ani o typické návrhové řízení a připodobňuje jej ke spornému řízení dle § 141 správního řádu. V každém případě však zákonodárce vyjádřil vůli toto řízení koncentrovat (§ 251 odst. 4, 5 a § 261 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek) a tuto vůli nelze obejít vyloučením aplikace § 82 odst. 4 správního řádu. Pokud krajský soud připustil možnost plné apelace, *de facto* tím popřel účel koncentrace řízení dle odkazovaných ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek.

[11] Řízení zahájené na návrh dle § 250 zákona o zadávání veřejných zakázek navíc není ukončeno sankcí, ale opatřením k nápravě. Ani nejvýraznější opatření k nápravě – zrušení zadávacího řízení – nemůže do postavení zadavatele zasáhnout výrazněji než tak, že zadavatel zahájí nové zadávací řízení. V případě zrušení úkonu zadavatele zadavatel toliko zopakuje zrušený úkon v souladu se závěry rozhodnutí žalovaného. Řízení o přezkum úkonů zadavatele tedy nelze stavět naroveň řízení o přestupku, ohledně něhož judikatura NSS dovodila nepoužitelnost ustanovení správního řádu o principu neúplné apelace.

[12] Závěry krajského soudu vedou též k absurdním důsledkům: podle nich by vznikl hrubý nepoměr v procesních právech účastníků řízení na základě podání rozkladu. Pokud by bylo vedeno pouze prvostupňové řízení, účastníci by po uplynutí zákonné lhůty nemohli předkládat novoty. S podáním rozkladu by se jim ale otevřela možnost tvrdit nové skutečnosti a navrhopat důkazy.

[13] Stěžovatel též polemizuje s tezí krajského soudu, že vada řízení měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Závěry žalobcem předloženého znaleckého posudku jsou obecné a ničím nepodložené a tam zkoumané okolnosti jsou pro posouzení toho, zda zakázka neměla být zadána rozdělená na části, nepodstatné a s rozhodnutím Úřadu se argumentačně mýlí.

[14] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. K povaze řízení o přezkoumání úkonů zadavatele uvádí, že toto řízení je ovládáno zásadou oficiality a zásadou vyšetřovací. Je to stěžovatel, kdo je povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to bez ohledu na to, jaké skutečnosti a důkazy předkládají účastníci správního řízení. Jedná se tedy o typické správní řízení sankčního typu, částečně modifikované existencí vzájemně protichůdných zájmů navrhovatele a zadavatele v postavení účastníků. Uvedený prvek kontradiktornosti však z řízení nečiní řízení sporné ve smyslu § 141 odst. 4 správního řádu. Úprava § 251 odst. 5 části věty první za středníkem zákona o zadávání veřejných zakázek připouští, aby takové důkazy či jiné návrhy byly doloženy až po okamžiku, kdy došlo ke koncentraci podle § 251 odst. 1 téhož zákona. Žalobce nesouhlasí s konstrukcí stěžovatele, že by se v důsledku tohoto postupu stala daná ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek o koncentraci řízení nadbytečnými. Stěžovatel se snaží navodit dojem, že takto by bylo účastníkům umožněno tvrdit nové důkazy a tvrdit nové skutečnosti bez omezení. Tak tomu ovšem není, neboť tato ustanovení výslovně připouští, aby princip koncentrace byl prolomen toliko v případě, ve kterém jde o uplatnění důkazů a tvrzení, jimiž mají být zpochybněny podklady rozhodnutí. To žalobce činil právě doložením znaleckého posudku a odborného stanoviska.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatele jedná pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Předmětem sporu je výklad zákonných ustanovení, která upravují řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a otázka, zda žalobce mohl předložit znalecký posudek a odborné vyjádření v rozkladovém řízení (jak dovodil krajský soud v napadeném rozsudku), anebo zda jsou takové důkazní návrhy nepřípustné vzhledem k principu koncentrace řízení a neúplné apelace.

pokračování

[18] Podle § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek *v řízení zahájeném na návrh mohou účastníci řízení navrhnout důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, nevztahuje-li se na ně omezení podle odstavce 4; k později uvedeným skutečnostem, návrhům důkazů a jiným návrhům Úřad nepřiblíží s výjimkou skutečností, návrhů důkazů a jiných návrhů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí. O podmínkách pro uplatňování návrhů důkazů, nových skutečností a jiných návrhů podle věty první musí být účastníci řízení s výjimkou navrhovatele poučeni v oznámení o zahájení řízení.*

[19] Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Dle § 152 odst. 5 správního řádu dále platí, že nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*

[20] K povaze řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se již též vyjádřil Nejvyšší správní soud, byť tak činil na půdorysu předchozí právní úpravy §§ 113 až 119 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon č. 136/2006 Sb.“). Judikovaný názor je však použitelný i ve vztahu k nové úpravě, neboť zásady tohoto specifického řízení zůstaly zachovány i v zákonu o zadávání veřejných zakázek. V rozsudku ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013 – 272, č. 3142/2015 Sb. NSS, ve věci ŠKODA TRANSPORTATION a. s. (dále jen „rozsudek NSS ve věci Škoda Transportation“), tento soud uvedl, že „[k]onstrukce ZVZ [tj. zmíněného zákona č. 137/2006 Sb. – pozn. NSS] však není postavena na důsledném rozhraničení zásady dispoziční a oficity, respektive zásady vyšetřovací a projednací, a proto není vyloučeno jejich prolínání (...). Lze tak konstatovat, že řízení zahajovaná na návrh uchazeče či zájemce o veřejnou zakázku vykazují některé rysy sporného řízení podle § 141 správního řádu.“

[21] Krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 7/2011 – 48 (viz odstavec [5] výše). V něm se tento soud zabýval rozhodnutím o správním vyhoštění a judikoval k omezení dopadů koncentrace řízení ve vztahu ke správním řízením zahajovaným z moci úřední, v němž má být účastníkovi uložena povinnost. Podle uvedeného rozsudku „[u]stanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady.“

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že k posouzení sporné otázky, jak je vymezena výše (viz odstavec [17]), je nutné nejprve vyjasnit povahu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 249 až 267 zákona o zadávání veřejných zakázek. Jde vskutku o řízení atypické, neboť (jak správně poukázal i krajský soud) může být zahájeno buď *ex offio*, anebo na návrh. V nyní projednávané věci bylo řízení zahájeno na návrh. Zjevně se však nejedná o typické řízení o žádosti dle § 44 správního řádu a je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že se toto řízení svojí kontradiktorní povahou blíží řízení spornému dle § 141 správního řádu, jak podrobně vysvětlil tento soud v citovaném rozsudku ve věci Škoda

Transportation. Nejedná se ani o řízení o uložení sankce, jak tvrdí ve svém vyjádření ke kasací stížnosti žalobce. Uložení nápravného opatření dle § 263 zákona o zadávání veřejných zakázek není uložení sankce. I v tomto případě totiž platí konstantně judikovaný názor, podle kterého „[p]ravomoc ukládat nápravná opatření a sankční pravomoc je třeba rozlišovat. K současnému uložení nápravného prostředku a pokuty uvedl již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 - 34, že zahájení řízení o uložení opatření k odstranění protiprávního stavu nebrání uložení pokuty příslušným orgánem, byť účastníkem obou těchto řízení je stejný subjekt a obě věci spolu vzájemně souvisí. Rovněž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016 – 41, k závěru, že rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a rozhodnutí o uložení opatření jsou zcela odlišné a samostatné právní instituty, a jejich souběžné užití proto není porušením zásady *ne bis in idem*. Také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 8 Ads 207/2017 – 58, potvrzuje, že sankce a nápravné prostředky mohou existovat vedle sebe; sankce je projevem výkonu sankční pravomoci správního orgánu, zatímco opatření k nápravě projevem výkonu pravomoci ukládat nápravné prostředky“ (viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 Afs 10/2020 – 27).

[23] Účelem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je umožnit rychlou a efektivní kontrolu zákonnosti postupu zadavatele. Důraz na rychlost a efektivitu je dán konec konců vlastním zájmem zadavatele, aby řízení proběhlo tak, aby mohl co nejdříve buď pokračovat v zadávání veřejné zakázky, anebo – pokud mu bylo uloženo opatření k nápravě spočívající ve zrušení zadávacího řízení dle § 263 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek – aby mohl co nejdříve zahájit zadávací řízení znovu (nově již v souladu se zákonem). Právě uvedené ohledy jsou důvodem, proč zákonodárce stanovil konkrétní lhůty pro některé úkony účastníků řízení tak, aby Úřad mohl rozhodnout ve věci co nejdříve. Jedná se například o desetidenní lhůtu zadavateli pro vyjádření k návrhu dle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, či o lhůtu pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí podle § 261 odst. 3 téhož zákona, kterou stanoví Úřad v délce nejméně 7 dní, přičemž k pozdějším vyjádřením Úřad nepřihlíží, apod. Ostatně některé z právě zmíněných institutů, do nichž se promítá zásada koncentrace řízení (jako je tomu i u pro projednávaný případ relevantního § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek, k tomu podrobněji viz níže), byly vtěleny již do předchozí úpravy zákona č. 137/2006 Sb. Stalo se tak novelou č. 40/2015 Sb. (účinnou od března 2015), u níž lze z důvodové zprávy seznat, že jedním z jejích hlavních cílů bylo umožnit koncentraci řízení před stěžovatelem a s tím spojené urychlení rozhodovacího procesu (zde především v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh). Tento záměr zákonodárce v příslušné důvodové zprávě zdůraznil opakovaně. Dotčená právní úprava pak byla bez podstatných změn převzata i do zákona o zadávání veřejných zakázek, účinného od 1. 10. 2016.

[24] Výše naznačený účel řízení o přezkoumání úkonů zadavatele též vysvětluje, proč zákonodárce usiloval o koncentraci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle výše citovaného § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. Předně i zde je stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení pro skutková tvrzení a důkazní návrhy a k později uvedeným skutečnostem, návrhům důkazů a jiným návrhům Úřad nepřihlíží (s výjimkou, o níž opřel svůj rozhodovací důvod krajský soud a o níž bude dále

pokračování

pojednáno). Je zřejmé, že tímto je normována poměrně přísná zásada koncentrace řízení. Jde zjevně o speciální ustanovení v poměru k ustanovením správního řádu.

[25] Je otázkou, zda lze judikurní závěry rozsudku NSS č. j. 5 As 7/2011 – 48 užít na řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Krajský soud tak učinil, avšak Nejvyšší správní soud se s tímto dílčím závěrem neztotožňuje. Předně řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájené na návrh není řízením z moci úřední a svojí povahou se blíží spíše řízení spornému dle § 141 správního řádu (jak plyne z rozsudku NSS ve věci *Škoda Transportation*). Není ani řízením o uložení sankce, jak vysvětleno výše. To však není pro nyní zkoumanou otázku nejpodstatnější; rozhodné totiž je, že zákonodárce stanovil a do mnoha ustanovení upravujících tento typ řízení promítl přísnou zásadu koncentrace řízení i v situaci, v níž toto řízení zjevně může vyústit k uložení citelných nápravných opatření, včetně zrušení zadávacího řízení. Z citované právní úpravy zákona o zadávání veřejných zakázek je tedy zřejmé, že zákonodárce upřednostnil rychlost a efektivitu řízení před – časově neohrazeným – uplatňováním procesních práv účastníků řízení.

[26] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že se neztotožňuje s poznámkou krajského soudu, který vyjádřil jisté pochybnosti, zda zásada koncentrace dle § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek vůbec dopadá na zadavatele. Zdejší soud tyto pochybnosti nemá: osobní působnost zahrnuje bez výjimky všechny *účastníky řízení* a zadavatel účastníkem tohoto řízení nepochybně je dle § 256 téhož zákona.

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že na žalobce dopadala výjimka z výše uvedené zásady koncentrace. Tato výjimka je určena pro skutková tvrzení a důkazní návrhy, *jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí*.

[28] Z textu rozkladu ze dne 28. 8. 2018 dle správního spisu (č. l. 85) zdejší soud ověřil, že žalobce v rozkladovém řízení předložil znalecký posudek a odborné stanovisko. Ty měly sloužit k prokázání věcné souvislosti obou poptávaných plnění (str. 4 rozkladu), toho, že veřejná zakázka byla objektivně „nedělitelná“ na hardware a software (str. 7 rozkladu), a že její oddělené zadání by bylo pro zadavatele ekonomicky nevýhodné (str. 8 rozkladu).

[29] Výše uvedené se však nikterak netýká *věrohodnosti podkladů pro vydání rozhodnutí* dle opakovaně citovaného § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. Jedná se pouze o opakující se argumentaci žalobce jako zadavatele, jenž trvá na zákonnosti svého postupu při zadávání veřejné zakázky jako komplexu, kde je poptáván současně software i hardware. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že zákonná výjimka se týká jen těch skutkových tvrzení a důkazů, které **přímo** zpochybňují věrohodnost **konkrétních** podkladů pro rozhodnutí. Výjimka by se tedy uplatnila například v situaci, ve které by zadavatel nabídnul důkazy o falsifikaci určitých listin, sloužících jako podklad k rozhodnutí. K tomu ale v projednávané věci nedošlo. V každém případě je nutné tuto výjimku vykládat restriktivně, neboť vůdčím principem řízení je opakovaně zmiňovaná koncentrace řízení.

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že shledává důvodnou kasační námitku stěžovatele, že se nedopustil vady řízení, pokud nehodnotil důkazní návrhy (znalecký posudek a odborné stanovisko), které žalobce předložil v rozporu s § 251 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek až v řízení o rozkladu. Kasační soud již nepovažoval za nezbytné vyjadřovat se k argumentaci krajského soudu, podle níž se neuplatní ani princip koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť daná matérie je upravena prvně citovaným zákonným ustanovením zákona o zadávání veřejných zakázek, jež představuje *lex specialis* k úpravě správního řádu.

[31] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tedy krajský soud posoudí žalobní námitku týkající se tvrzené procesní vady, spočívající v neprovedení předmětných důkazů, a to ve světle názorů uvedených v tomto rozsudku. Dále posoudí i další žalobní body, které v napadeném rozsudku nevypořádal s ohledem na to, že vyhověl prvně uvedené žalobní námitce.

[32] Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. září 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu